

19, 20 e 21 de decembro de 2019

ALMA MATER

Dirección: Philippe van Leeuw

Intérpretes: Hiam Abbass e Diamand Bou Abboud
Francia, 2017 - 83 min (VOS en castelán)

Formato: Blu-ray

NON RECOMENDADA MENORES DE 16 ANOS

* FESTIVAL DE BERLÍN 2017: PREMIO DO PÚBLICO (SECCIÓN PANORAMA)

* FESTIVAL DE COPENHAGUE 2017: PREMIO DO PÚBLICO

* FESTIVAL DE SEVILLA 2017: PREMIO DO PÚBLICO

Oum Yazan, nai de tres fillos, atrapada dentro da súa casa nunha cidade asediada en Oriente Medio, converteu o seu apartamento nun porto seguro para a súa familia e veciños, tratando de protexelos da guerra. Cando as bombas ameazan con destruír o edificio, os francotiradores converten os patios en zonas mortais, e os ladróns entran a reclamar as súas terribles recompensas, manter o equilibrio da rutina dentro das paredes convértese nunha cuestión de vida ou morte.

A guerra en Siria vista, sufrida, padecida, temida desde un apartamento case, case incomunicado co exterior, pero cunhas xanelas con vistas a un aparcamento onde, nada máis empezar a acción do filme de Philippe Van Leuw, ocorre unha traxedia. Unha acción violenta da que se teñen poucas pistas e da que convén que o resto dos habitantes da casa non saiban nada.

Alma mater é a radiografía dun tenso sufrimento, un paseo, cunha cámara que segue aos personaxes, polo amor e a morte, a esperanza e a desesperación. A modo de obra teatral, a película usa a miúdo os ruídos en off, reivindicando a fortaleza e a capacidade para reaccionar das mulleres e denuncia, sen cortarse un pelo, o machismo. E pinta unha sociedade onde as súas cidadás son vítimas duns costumes e un trato detestables. E, a cada novo acontecemento, a cada aporreo nesa porta atrancada, o espectador non pode empatizar máis cos seus protagonistas: serán os bos ou os malos? A saída ou o final?.

POR PERE VALL (Fotogramas *****)

* **HORARIO:** xoves e venres ás 20:15 h, sábado ás 17:15 e 20:15 h

* *Prégase puntualidade, unha vez comenzada a proxección non se permitirá o acceso á sala.*

ENTRADAS: 3,00 €

(Carne xove, +65 anos, persoas desempregadas, 2,00 €)

* *Para acceder aos descontos é imprescindible presentar o documento que acredite o desconto no momento de mercar a entrada*

SESIÓN DO ESPECTADOR: sábados 17:15 h.

PREZO ÚNICO: 1,50 €

ABONO 5 PELICULAS: 12,00 €

VENDA NO DESPACHO DE BILLETES: desde media hora antes de cada proxección (só se quedan entradas dispoñibles)

VENDA ANTICIPADA: na conserxería do Fórum, de luns a venres de 9:00 a 14:00 e de 16:00 a 20:00 h; sábados de 10:00 a 13:00 h

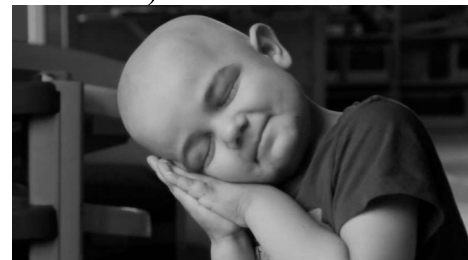
SALA MARILYN MONROE

DEREITOS HUMANOS

28, 29 e 30 de novembro de 2019

ET LES MISTRALS

GAGNATS (GAÑAR AO VENTO)

Dirección: Anne-Dauphine Julliard

DOCUMENTAL

Francia, 2016 - 80 min (VOS en castelán)

Formato: Blu-ray

NON RECOMENDADA MENORES DE 7 ANOS

Ambre, Camille, Charles, Imad e Tugdual teñen entre seis e nove anos. Con humor e coa enerxía optimista da infancia ensinannos o seu mundo, as súas risas, os seus xogos e os seus soños. E a súa enfermidade.

Como falar da vida e a súa enorme capacidade de xerar felicidade a través da historia de cinco nenos que padecen e sofren enfermidades raras e incurables? Ese foi o reto que se puxo a xornalista francesa Anne-Dauphine Julliard cando se enfrontou a este proxecto. Autora de dous libros convertidos en best seller en Francia, 'Encherei os teus días de vida' e 'Un día especial', a escritora viviu en primeira persoa o drama de perder a unha filla pequena por culpa dunha enfermidade mortal.

Lonxe do sentimentalismo ou da compaixón mal entendida, Julliard deuse conta de que neses nenos enfermos había unha lección de dignidade, de inocencia e de alegría que tiña que ser contada. Para iso buscou a catro nenos e unha nena con patoloxías difíciles e seguíunos na súa vida cotiá, os seus xogos, as súas visitas ao hospital, a escola, os amigos, a relación cos seus pais e cos médicos. Sen idealizar a dura realidade que viven, Julliard fixo que fosen eles os que marcasen o ritmo das súas historias, deixándoos elixir o que quería que filmase, mantendo en todo momento o punto de vista dos pequenos coa cámara á altura dos seus ollos.

Gañar ao vento é practicamente imposible, como o é gañar á enfermidade. Pero iso non lle impide a Julliard apostar pola vida fronte á morte.

POR NURIA VIDAL (Fotogramas *****)

FORUMETROPOLITANO

Ayuntamiento de A Coruña
Concello da Coruña

5, 6 e 7 de decembro de 2019

LA NOCHE DE LOS 12 AÑOS

Dirección: Álvaro Brechner

Intérpretes: Antonio de la Torre e Chino Darín
España, Francia, Arxentina, 2018 - 122 min (VO)

Formato: Blu-ray

NON RECOMENDADA MENORES DE 16 ANOS

* PREMIOS GOYA 2018: MELLOR GUIÓN ADAPTADO. 3 NOMINACIÓNSN
* PREMIOS ARIEL 2018: NOMINADA A MELLOR PELÍCULA IBEROAMERICANA
* FESTIVAL DE CINE LATINOAMERICANO DE BIARRITZ 2018: PREMIO DO PÚBLICO
* PREMIOS FORQUÉ 2018: NOMINADA A MELLOR PELÍCULA LATINOAMERICANA
* PREMIOS SUR 2018: MELLOR GUIÓN ADAPTADO. 5 NOMINACIÓNS
* PREMIOS PLATINO 2018: 6 NOMINACIÓNS INCLUÍNDO MELLOR PELÍCULA, DIRECCIÓN E GUIÓN)

BASADA EN FEITOS REAIS

Ano 1973. Uruguai está baixo o poder da ditadura militar. Unha noite de outono, nove presos Tupamaros son sacados das súas celas nunha operación militar secreta. A orde é precisa: "como non puídemos matarlos, imos volvelos tolos".

Os tres homes permanecerán illados durante 12 anos. Durante máis dunha década, os presos permanecerán illados en diminutas celas onde pasarán a maioría do tempo encapuchados, atados, en silencio, privados das súas necesidades básicas, apenas alimentados, e vendo reducidos ao mínimo os seus sentidos. Entre eles estaba Pepe Mújica, quen máis tarde chegou a converterse en presidente de Uruguai.

Ante unha película tan arriscada, apaixonante e moralmente precisa como esta terceira proposta do uruguaio Brechner, a memoria do cronista atopa no pasado un similar universo carcelario e idéntica intención de contar unha epopea de supervivencia. En "San Michele aveva un gallo" (1972), os irmáns Taviani contaban os longos anos de cativerio dun anarquista, no século XIX italiano, e a súa loita para non volverse tolo no seu illamento repetindo como un mantra unha canción de infancia.

Aquí, o que se conta é a durísima reclusión de tres dos nove reféns tupamaros que a ditadura militar uruguaia (1973-1985) mantivo presos, en condicións de extrema penuria material, durante máis de 4.000 días. Ambos os filmes coinciden en contar o que hai que facer para que os verdugos non dobreguen a vontade política das súas vítimas. Pero difiren nun aspecto esencial: alí hai unha intención de discurso político que aquí o director, nacido en 1976 e á marxe das reviravoltas políticas do período, deixa fóra. A súa opción, ademais de lexítima, é moi intelixente, aínda que o obriga a un exercicio narrativo complexo, do que sae airoso con fartura.

Apoiado no notable virtuosismo da montaxe e cun pulso narrativo sen desmaios, ante os nosos ollos materialízase a verdadeira loita pola supervivencia, cada un coas súas pantasma, os seus medos e a súa increíble capacidade de resistencia: interesa máis o factor humano que a diverxencia ideolóxica, o que fai que, como ocorría tamén coa biografía de Nelson Mandela, a peripecia alcance un nivel de indubidable universalidade. Vibrante, con momentos dunha forza estremecedora, estamos ante unha das películas craves do último cinema latinoamericano..

POR MIRITO TORREIRO (Fotogramas *****)

12 de decembro de 2019 - 20.00 h

Entrada de balde até completar a capacidade

III Edición Festival Curtametraxes Animación

13 e 14 de decembro de 2019

DETROIT

Dirección: Kathryn Bigelow

Intérpretes: John Boyega e Algee Smith
Estados Unidos, 2017 - 143 min - (VOS en castelán)

Formato: Blu-ray

NON RECOMENDADA MENORES DE 12 ANOS

* SATELLITE AWARDS 2017: NOMINADA A MELLOR CANCIÓN

En xullo de 1967, graves disturbios raciais sacudiron a cidade de Detroit, no estado de Michigan. Todo comezou cunha redada da policía nun bar nocturno sen licenza, que acabou converténdose nunha das revoltas civís máis violentas dos Estados Unidos. Os incidentes máis graves ocorreron no motel Algiers, cando membros da policía e a Garda Nacional acudiron ante uns disparos dunha arma de fogueo.

"Son eu a persoa adecuada, correcta, para explicar esta historia que sucedeu fai xa medio século?" Kathryn Bigelow, a oscarizada directora de 'A noite máis escura' (2012), contesta á súa propia pregunta: "Non, pero si que son capaz de explicar con honestidade todo o que pasou aquela noite do 25 de xullo de 1967 no motel Algiers de Detroit". A realizadora, que tiña 15 anos naqueles días, lembra "a sensación estraña de que algo parecido á guerra estaba a suceder en casa. Viviamos Vietnam dunha maneira moi directa, pero aquelas revoltas raciais e a lista de falecidos tocounos moito. A pesar de que os medios de comunicación, sobre todo a televisión, foron moi partidistas". Xusto aí quedoulle a espiral de, algún día, narrar o sucedido.

Tempo despois, prosegue Bigelow, Mark Boal, que xa traballara comigo como guionista en 'En terra hostil' (2008) e 'A noite máis escura', comunicoume que estaba a escribir sobre os asasinatos do Algiers, souben que chegara o momento. Susan Sontag, que foi a miña profesora e mentora na universidade de Nova York, inculcoume a idea de que a estética e o compromiso social non eran conceptos antagónicos.

POR FAUSTO FERNÁNDEZ (Fotogramas ***)